

Een laatste gesprek met onze engel

Het grote vergeten

Helaas zijn de meesten van ons het totaal vergeten. Zo gaat dat immers meestal: dat we vergeten wat er nu eigenlijk gebeurde voordat we aan dit leven op aarde begonnen. Jonge kinderen herinneren zich soms nog losse, onsamenhangende flarden van die andere wereld en van alles wat daar gebeurde. Zo zei een kind van drie heel spontaan en onbevangen: ‘God is liefde, mama, alleen maar liefde.’ Verbaasd vraag je je af, waar dit kind deze wijsheid vandaan haalt en hoe het mogelijk is dat een kind van drie in zulke volwassen bewoordingen kan spreken. Een ander kind vertelde: ‘In de wereld van God is alleen maar licht, en daar zijn ze allemaal lief voor elkaar.’ En nog een ander kind zei tegen haar moeder: ‘Toen ik alles nog wist, toen heb ik jou gezien, mama, want jij was daar ook.’ Het meisje voor wie deze herinnering zo vanzelfsprekend was, vond het maar vreemd dat haar moeder zich dat niet kon herinneren.

Het aantal kinderen dat op jonge leeftijd nog herinneringen heeft aan de wereld van vóór hun geboorte, lijkt in onze tijd alleen maar toe te nemen. Kenmerkend voor nieuwtijdskinderen is nu juist dat ze nog een levende verbinding hebben met de wereld van hun herkomst, de geestelijke wereld. Jammer genoeg vervagen de herinneringen aan die wereld later, wanneer ze ouder worden, bij de meesten van hen. En als ze eenmaal de puberteit achter de rug hebben, zijn de meesten van hen ook de laatste details en de laatste herinneringen vergeten van wat er vóór dit leven, in die andere wereld gebeurde.

Eigenlijk is het vreemd dat we al die herinneringen zijn vergeten. Want daar, in die wereld van vóór onze geboorte, hebben we ons heel bewust en met al onze aandacht voorbereid op het nieuwe aardse leven dat binnenkort zou gaan beginnen. Daarbij werden we uiterst liefdevol begeleid door onze eigen engel, onze beschermengel. Hij/zij liet ons onder meer in concrete beelden zien wat ons daar, op aarde, te wachten zou staan en hoe dat komende leven er in grote lijnen wel uit zou zien. Ook kregen we de allerbelangrijkste gebeurtenissen van dat leven alvast te zien – gebeurtenissen die ons óf een intense vreugde zouden schenken, óf ons een diep verdriet zouden doen. We kregen te zien waarom die ervaringen nodig waren voor onze geestelijke groei, en wat we ervan zouden kunnen leren.

Het zien van die beelden vooraf had een bijzondere bedoeling. Het was belangrijk dat we diep vanbinnen zouden weten dat de komende levenslessen op aarde niet zinloos waren, maar ons een geestelijke winst zouden kunnen brengen. Dat besef moest ons de kracht geven om op een goede manier met die lessen om te gaan en er niet aan onderdoor te gaan.

Zo moet de voorbereiding op dat nieuwe leven ongeveer gegaan zijn ...

We kregen daar, bij de voorbereiding op ons nieuwe aardse leven, ook te zien welke geliefden en bekenden we er zouden ontmoeten, al werd er waarschijnlijk wel meteen bij verteld dat we elkaar niet direct zouden herkennen. Dat laatste moeten we daar, in die wereld van het stralende licht, wel heel vreemd en in feite volslagen onbegrijpelijk gevonden hebben. We kunnen ons in de wereld van het licht immers werkelijk niet voorstellen dat we al die geliefden, met wie we nu al zoveel eeuwen en zoveel levens lang samen zijn opgetrokken en die we van haver tot gort kennen, straks op aarde niet zouden herkennen. Dat is toch niet mogelijk? Maar zeer waarschijnlijk heeft onze engel ons uitgelegd dat je elkaar in de geestelijke wereld heel direct en van binnenuit herkent. We herkennen de ander daar ogenblikkelijk, intuïtief, naar haar of zijn eigenlijke, diepste wezen, zeg maar: naar haar of zijn binnenkant. Deze vorm van herkenning noemen we wel een telepatische herkenning.

Maar op aarde herken je elkaar vooral aan de buitenkant, en dus naar de uiterlijke vorm. Het duurt lang voordat we hier, op aarde, voorbij de buitenkant het diepere wezen van de ander leren ontdekken. En het duurt meestal nog langer voordat we hier ontdekken: *eigenlijk ken ik jou al zoveel langer; ik begin me nu te realiseren dat ik jou al vele levens lang gekend moet hebben*. Met andere woorden: we doen er hier op aarde gewoonlijk vrij lang over, voordat we ontdekken wat in de geestelijke wereld nog zo vanzelfsprekend is.

Onze engel moet er heel wat werk aan gehad hebben om ons dit alles uit te leggen. Vooral omdat de aardse werkelijkheid daar zo moeilijk te begrijpen is.

Zo moet de voorbereiding die onze engel ons op ons nieuwe aardse leven gaf, ongeveer verlopen zijn.

Sommigen van ons verheugden zich op dat nieuwe leven; anderen zagen er juist tegenop, al naargelang de beelden die ze van dat komende leven schouwen mochten. Maar bang of niet, nieuwsgierig waren de meeste van ons waarschijnlijk ook, want we waren zo langzamerhand wel weer toe aan een nieuw avontuur op aarde. En hoe meer we ons op dat nieuwe leven begonnen in te stellen, hoe meer het stralende licht om ons heen begon te vervagen en hoe meer we de aandacht verloren voor alles wat zich in de geestelijke wereld voltrok. In gedachten waren we al onderweg. Het avontuur lonkte.

Zo moet het ongeveer gegaan zijn.

Een beslissend gesprek

Vlak voordat we daadwerkelijk naar de aarde afdaalden, hadden we nog een laatste gesprek met onze beschermengel. Zo gaat dat immers altijd in de geestelijke wereld, als een mens op het punt staat af te dalen naar de aarde. Nu wisten we al wel dat we niet alleen hoefden te reizen, maar dat onze beschermengel met ons mee zou gaan en daar, op aarde, altijd bij ons zou blijven. Ik stel me zo voor dat die gedachte ons een rustig gevoel gegeven moet hebben: dat er altijd iemand zou zijn op wie we bij moeilijkheden of problemen terug konden vallen en die ons met al haar liefde bij zou staan.

Nu zal onze engel ons zeker ook verteld hebben – want dat moet altijd verteld worden bij dat laatste gesprek – dat wij hem/haar daar, op aarde, niet zouden kunnen zien. Dat zullen we echter op dat moment niet zo'n probleem gevonden hebben. Want hij had er meteen bij gezegd dat we zijn stille hulp, zijn aanwezigheid en zijn liefde wel altijd zouden kunnen voelen. En ach, dat moest toch voldoende zijn, dachten we vast: te voelen dat er iemand is die altijd voor ons zal opkomen. Iemand die ons zal inspireren en die ons wil helpen om de juiste woorden te spreken. Iemand die ons steeds weer zal aansporen om de weg van de liefde te kiezen.

Nu weten we in de wereld van het licht alle dingen met ons gevoel; dus dat we op aarde de aanwezigheid van onze engel niet zou kunnen zien, maar in ieder geval wel voelen, vonden we daar waarschijnlijk niet

zo'n punt. We konden ons niet voorstellen hoe moeilijk het voor ons op aarde zou worden om de aanwezigheid van onze engel te voelen. Evenmin dat het nog moeilijker zou worden om dat gevoel serieus te nemen.

De confrontatie met eenzaamheid

Bij dat laatste gesprek heeft onze engel zeker ook zoiets gezegd als dit: *Het wordt een heel bijzondere incarnatie die je nu gaat doorleven. Je zult op aarde gevoelens ervaren die je er alleen in deze tijd zo sterk kunt ervaren. Je zult je soms heel eenzaam en heel alleen voelen. Natuurlijk heb je je ook in vorige levens al wel eens alleen en eenzaam gevoeld. Maar nu zul je dit gevoel sterker en aangrijpender dan ooit ervaren. De eenzaamheid zal zo sterk op je afkomen dat je het gevecht met dat wurgende gevoel ervan wel móet aangaan. Immers, als je dat niet doet, zul je sterven aan de eenzaamheid.*

Toen, toen onze engel dat tegen ons zei, zullen we waarschijnlijk zoiets gedacht hebben als: *Ach, daar komen we toch gemakkelijk doorheen. We zijn er immers altijd al doorheen gekomen, waarom dan nu niet?* Maar zo'n gedachte komt natuurlijk vrij gemakkelijk op, als je nog gedragen en gestreeld wordt door het goddelijke licht van de liefde dat in die andere wereld ons altijd omstraalt. In zo'n omgeving kun je gewoon niet begrijpen dat eenzaamheid heel pijnlijk, ja, zelfs een kwelling kan zijn.

Waarschijnlijk zal onze engel ons ook hebben verteld waaróm we die eenzaamheid doorleven moeten. Ik

denk dat hij zoiets gezegd heeft als dit: *Wie de diepste eenzaamheid doorleeft, die leert eindelijk om allerlei valse houvasten los te laten. Die leert uiteindelijk te vertrouwen op de enige hulp die er in de eenzaamheid overblijft: die van God.*

Onze engel zal ons vast ook wel gezegd hebben dat dit slechts de eerste is van alle bijzondere levenslessen die we in deze tijd op aarde kunnen leren. Daarbij zal hij vast ook wel gezegd hebben dat deze eerste les met een hele stevige is, maar daarmee ook een les die ons een grote innerlijke winst kan brengen. Maar ik denk dat we die woorden nauwelijks gehoord hebben. We zullen, net als kinderen bij hun ouders, wel gedacht hebben dat onze engel nu eens moest ophouden met zeuren en dat we nu maar eens op weg moesten gaan naar die verre planeet aarde, die ons steeds meer begon aan te trekken.

Maar op de een of andere manier hebben we die woorden van onze engel toch in ons hart opgeslagen. Want veel mensen beginnen zich die woorden te herinneren tijdens hun aardse leven, wanneer de eenzaamheid zoveel pijn begint te doen dat ze zich afvragen: *waarom moet ik zo eenzaam zijn?* Als ze dan heel lang met die pijnlijke vraag van het waarom geworsteld hebben, beginnen velen zich heel vaag die woorden van hun engel te herinneren die ergens in hun ziel opgeslagen liggen. En als ze zich die woorden beginnen te herinneren, geven die hen de kracht om weer verder te gaan, dwars door de pijn van de eenzaamheid heen.

De confrontatie met angst

Bij dat laatste gesprek zei onze engel ook nog dit tegen ons: *Behalve met eenzaamheid, zul je ook geconfronteerd worden met allerlei gevoelens van angst. Dat is de tweede grote les van deze incarnatie. De angst zal op alle mogelijke manieren je leven binnentreden. Die zal zelfs zo sterk worden dat heel wat mensen alleen al bang zullen worden voor de angst. Velen zullen van louter angst gewelddadig worden, want angst verleidt mensen tot agressiviteit. Je komende incarnatie zal er dan ook een worden waarin je geconfronteerd zult worden met allerlei vormen van agressiviteit, zowel die van anderen als die in jezelf.*

Ik denk dat velen van ons bij die woorden toch een beetje bedachtzamer werden. We hadden ons tot nu toe eigenlijk geen zorgen gemaakt over die nieuwe incarnatie. Want als je leeft in de stralende wereld van liefde en licht kun je je gewoon niet meer voorstellen wat angst is, en kun je al helemaal niet begrijpen dat mensen zich zomaar aan gewelddadigheid gewonnen geven. Maar nu, nu onze engel ons zo ernstig toesprak, begonnen we toch wat serieuzer na te denken over die nieuwe incarnatie.

Gelukkig nam onze engel meteen onze grootste zorg weg, want hij voegde aan zijn ernstige woorden toe: *Je hoeft je echter niet bezorgd te maken, want je zult op aarde ook ontdekken dat je uiteindelijk sterker bent dan de angst. Want de overwinning op de angst zal je een*

geestelijke winst brengen die van grote betekenis is voor al je volgende levens. Wie bang is, moet immers wel op zoek gaan naar het enige houvast dat echt betrouwbaar is: de verbinding met de wereld van God. De angst zal de mensen ertoe brengen de kracht van het gebed te ontdekken en de hulp die meditatie ons kan brengen. Ook zal angst hen ertoe brengen alle geestelijke krachten die in hen leven, wakker te roepen. Gewoon, omdat we die krachten nodig hebben om staande te blijven. Daarbij zullen de mensen tot hun verbazing ontdekken dat ze zoveel sterker zijn dan ze ooit gedacht hebben. Het klinkt misschien vreemd, maar de confrontatie met de angst zal de mensen een grote innerlijke winst brengen.

Zo nam onze engel onze zorg weg, maar bereidde zij ons tegelijk voor op wat ons te wachten stond. Want natuurlijk sloegen we zijn woorden op in ons hart. En wanneer het nodig zou zijn tijdens ons nieuwe leven op aarde, zouden we ons die woorden weer kunnen herinneren. Maar alleen dan, als we niet zouden vergeten te luisteren naar ons hart.

Aan het einde van dat gesprek zei onze engel waarschijnlijk ook nog dit: *Het is een heel bijzondere incarnatie die nu gaat beginnen. De aarde maakt een grote transformatie door. Stormen komen en gaan, oorlogen zullen oplaaien, de wateren zullen niet meer te beteugelen zijn en velen zullen in de ban van de angst en de eenzaamheid raken. Al die donkere en vernietigende er-*

varingen zullen hen opstandig maken, agressief, hard en bitter. Maar juist die donkere tijd zal de voorbode worden van het nieuwe leven dat op aarde geboren gaat worden. De beklemmende duisternis zal moeten wijken voor het licht van een nieuwe dageraad. En jij, jij mag erbij zijn. Jij mag dit wonder aanschouwen. En niet alleen dat: je mag er daarnaast ook nog eens aan bijdragen dat deze vernieuwing en genezing van de aarde ook écht werkelijkheid worden. Vergeet het niet: God heeft jou nodig op aarde.

Misschien kun jij je, net als ik, die laatste woorden nog herinneren. Zelf herinner ik me hoe die laatste woorden van mijn engel: *God heeft jou nodig op aarde*, een tijdlang bleven naklinken. Ze weerklonken zelfs nog in mijn hart toen ik na ons laatste gesprek als vanzelf begon aan die lange afdaling naar de aarde.

De weg van de liefde

Want voordat we aan die afdaling begonnen, zei onze engel nog dit: *Je hebt je inmiddels goed voorbereid op je nieuwe leven. En straks, onderweg, zal ik je nog een keer de allerbelangrijkste dingen laten zien die je in je hart moet bewaren om goed toegerust te zijn voor dat nieuwe leven. Maar nu wil ik je, voordat we op reis gaan, vooral dit nog zeggen: In wezen gaat het op aarde slechts om één ding. Het gaat erom trouw te blijven aan de liefde, wat er ook gebeurt. Zoek steeds weer de liefde in je eigen hart. En laat de kracht van de liefde het*

steeds weer mogen winnen van je angsten, je boosheid, je teleurstellingen en je onmacht. Onthoud het goed: laat liefde je hart regeren. Alleen maar liefde. Want op aarde gaat het om de keuze voor de liefde. Alleen daarom. En de enige die deze keuze maken kan, ben jij. Want op aarde ben je helemaal vrij om te kiezen voor wat je maar wilt. Maar steeds, wanneer je de liefde vergeet of nalaat, zal ik er zijn om je weer aan haar te herinneren. Want alleen om liefde gaat het. Daarom hoop ik dat je op aarde naar mij zult willen luisteren.

Zo besloot onze engel zijn laatste gesprek met ons. En meteen bij deze laatste woorden begon de afdaling naar de aarde. Ik noem het nu een afdaling, maar het was meer alsof ik door een onweerstaanbare kracht meegezogen werd en de lichtwereld steeds kleiner werd en zich verengde. Net zolang tot al het schitterende licht van de wereld van God verflauwd was en ik de warmte en liefde van die wereld niet meer voelen kon. En hoe meer het licht van de wereld van God vervaagde, hoe meer ik de woorden van mijn engel begon te vergeten. Ik kon me zelfs niet meer herinneren dat mijn engel en ik op het allerlaatst in de wereld van God nog zo'n belangrijk gesprek gevoerd hadden. Het grote vergeten begon. Maar in mijn hart weerklonken nog steeds die twee kleine zinnnetjes: *God heeft jou nodig op aarde* en *Alleen om de liefde gaat het*. Ze weerklonken als een soort mantra in mijn hart.